

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antonii Avgvstini Archiepiscopi Tarraconensis Dialogorum Libri Duo de emendatione Gratiani

Agustín, Antonio

Parisiis, 1672

Illvstrissimo Reverendissimoque Viro Laevino Torrentio Episcopo
Antvverp. Andreas Schottvs S.P.D.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10634

ILLVSTRISSIMO
 REVERENDISSIMOQVE VIRO
 LÆVINO
 TORRENTIO
 EPISCOPO ANTVERP.
 ANDREAS SCHOTTVS
 S. P. D.

AGNO in dolore vel mœrore
 potiùs versabar adhuc, Præsul
 optime, quem ex clarissimi viri
 Antonij Augustini morte ac-
 cepi, cùm mihi tuæ redditæ
 sunt. Quare ut & memoriam illius sanctè in-
 violatèque servasse, & tibi, cui plurimum
 debeo, dicto audiens fuisse viderer, lauda-
 tionem funebrem huic fasciculo litterarum
 inclusi; quòd & innocentissimo viro, Romæ
 cùm versareris, usus sis familiariter, & mor-
 tem illius, accepto nuncio, tuleris humani-

ter. Et verò quis animo tam diro atque agresti fuit qui nontanti viri morte sit commotus; qui tameneri senex, & affecta ætate, multis editis libris, tanquam ingenij liberis, naturæ concessit, tamen propter excellentem doctrinam atque virtutem videbatur omnino mori non debuisse. Equidem luctui meo minuendo, quando tolli omnino non potest, commentarium de moribus antea ceterè innocenter vitæ scriptisque antistitis illius adjunxissem, ubi tanquam in amplissimum campum, laxatis habenis, excurrere licuisset, nec tam angustis horæ spaciis temporisque brevitate mihi ad comparandum dati circumscriptus fuisset, si tantum abs re mea otij suppeditasset. Hæc tamen pauca, quæ oratione complecti poteram & debebam, alij, quibus maius orium atque ingenium datum, ampliora facere & tanquam calamistris inurere poterunt, ut certa verissimæque, quæ ipse, quasi mortem illius præfagiens, longèque antè prævidens, sciscitando ex ore ipsius hausi, ratus, id quod accidit, fore ut cùm hac ille corporis compage solutus vivere desjisset, unde vitam certius ceteraque que ad antiquitatis scientiam pertinent, qua, ut meliùs nosti, ad miraculum usque instructus erat, discerem, fore neminem. Nec me fefellit augurium. Quinto enim post mense extinctus est. A senis itaque sanctissimi latere, quoad possem, nunquam discessi, simul in amicitian domesticamque familiaritatem adscirus sum; & tanquam cælo delapsum hominem, Catonem

alterum, & parentis loco, ducebam. quo in precio & ab exteris omnibus, cum Iurisconsultis, tum humanitate præditis, existimari non ignorabam. Ab exteris, inquam. Ut enim Veritas ipsa in sacris litteris clamat: *ἐκ ἑστὶ προφῆτις ἀτιμος, εἰ μὴ ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ*. Temporum & ætatis potiùs in narrando, ut in Attici vita Nepos, quàm virtutum descriptionem singulatim, ut in Plotini vita Porphyrius & in Procli Diadochi Marinus, secutus sum. Nihil est enim aptius ad delectationem lectorum quàm temporum varietate fortunæque vicissitudine animos in legendo audiendoque retinere. Sic enim elucet maximè & adolere ingenia, & ad maturitatem, disciplinarum cultu, ut in agris segetes, pervenire solere. Stylum verò, ut debui, ita temperavi ut neque vera laus detracta, quamquam omnia persequi non poteram, nec falsa afficta esse videatur. Verum ipsum semper spectavi, nulla animi perturbatione victus. Memineram M. Tullium & Livium questos olim, nec injuria, laudationibus funeribus factam esse historiam mendosiores; quòd causæ serviendo oratores, veritatis vix habita ratione atque dilectu, in maius omnia extulerint. Nec me fugit Cyrum Xenophontis philosophi eloquentissimi, quem non sine causa P. Scipio Africanus manibus assidue sinuque gestabat, non ad historiæ fidem sed ad effigiem justi imperij scriptum. Idem tamen philosophus Agefilaum singulari libello ita laudavit ut præ illo facile Imperator, qui nullam imaginem sui

Cicero in Bruto. Livius lib. 8. extremo.

Cic. 1. ad Q. fratrem epist. 1. & lib. 5. epist. 12. ad Famil.

exstare passus est, omnes omnium expressas
 imagines, signa, statuásque contempserit.
 Statuæ enim è lapide vel ære ductæ intereunt
 tempestate, vi, vel vetustate. Virtus contra
 clara æternáque habetur. Quæ cum ita sint,
 quicquid hoc est laboris industriæque nostræ
 lib. mer. Amice magne, ad te mitto, nos ut
 in hac ætate audacter admoneas doceásque,
 quem tanti Antonius fecit, itaque de te &
 sentire & prædicare solebat, ut quod præ-
 fiscine mihi liceat, more majorum, in Lyri-
 cis pangendis, cum ab Horatio discederet,
 tibi uni primas daret, præterea nemini. Le-
 gerat enim libenter tua illa de partu virginis
 divina poemata. Tranquillum item probabat,
 & Horatium efflagitabat; & ego, si pateris,
 illius omnisque adeo posteritatis voce postu-
 lo. Sic te nobis Deus Opt. Max. diu servet
 incolumen. Vale; & Io. Livineio meis ver-
 bis salutem felicitatémque. Tarracone ann.
 ∞. I. O. LXXXVI.

AND.